

LEOPOLD DOCQ

vierde zijn honderdste verjaardag

OP 3 juni 1961 was Evere in uitbundige feeststemming. In alle straten wapperden de vlaggen en spandoeken ter ere van Pol Docq. De motregen was niet bij machte de uitgelatenheid te blussen van al de wijkgenoten van onze sympathieke honderdjarige die met zijn flinke stap, zijn rechte houding, zijn grijze snor en zijn guitige ogen door iedereen gekend en geacht wordt! Zesenzestig jaar lang woont hij hier al in hetzelfde huis en hier vierde hij zijn gouden, zijn diamanten en zijn briljanten bruiloft.

In het gemeentehuis, waar vijf generaties van de familie Docq en tal van vrienden van de jubilaris verenigd waren, schetste schepene Vrijdags het mooie leven van de eerste honderdjarige van Evere aan wie hij een erediploma, een herinneringsmedaille, een asbak in massief zilver en verscheidene flessen champagne overhandigde. Vervolgens, waren de aanwezigen aangenaam verrast toen een andere schepene, M. Paquay, die hiervoor speciaal uit Seraing was overgekomen, aan de honderdjarige een fotocopie van zijn geboortakte overhandigde en een kristallen asbak waarop het wapen van de geboortestad van Leopold Docq gegraveerd staat.

Ten slotte, dankte M. Huys, hoofdinspecteur en leider van onze Sociale Werken, het gemeentebestuur omdat het de N.M.B.S. betrokken had bij deze betuiging van eer en sympathie. Hij voelde zich gelukkig dat de N.M.B.S. aanwezig was, want Leopold Docq houdt het record een voortreffelijk spoorman te zijn sedert meer dan 80 jaar.

Hij trad in dienst op een tijdstip dat reeds lang tot de geschiedenis behoort, in een periode waarin men vaak meer dan twaalf uur per dag werkte en waarin het moeilijk was een dag verlof te bekomen. Tweeënveertig jaren lang heeft Leopold Docq de spoorweg gediend met gans zijn hart, en het grootste gedeelte van zijn loopbaan heeft hij doorgebracht op de stoomlocomotieven tussen Aarlen en Brussel.

M. Huys bracht de jubilaris en de aanwezigen aan het lachen, toen hij hieraan toevoegde: «Zijn diensten verplichtten hem vaak tot overnachten. Wij kunnen ons wel afvragen welke omvang zijn mooi gezin van tien kinderen zou gekregen hebben, indien onze beste Docq tot het zittende personeel behoord had!».

Leopold Docq heeft hard gewerkt, maar binnenkort zal hij even lang gepensioneerd zijn als dat hij gewerkt heeft! M. Huys wenst dat dit werkelijkheid moge worden. Hij wenst het als ambtenaar wiens ambtsbezigheden hem precies plaatsen als verbindingsteken tussen de spoormannen in dienst en de gepensioneerden, maar tevens als persoonlijke vriend van de jubilaris. Toen Leopold Docq, inderdaad, zijn loopbaan te Schaarbeek beëindigde, begon M. Huys de zijne in hetzelfde locomotievendepot. Gedurende twee jaar, kenden zij elkaar tijdens hun dienst en later werden

Trots op zijn fonkelnieuwe dienstepet van machinist, woonde Leopold Docq, op 4 juni, de optocht bij die de voornaamste gebeurtenissen uit zijn leven voorstelde. Hier ziet u de honderdjarige terwijl hij de Harmonie van de Brusselse Spoormannen groet.

hun vriendschapsbanden nog steviger toen zij als burens hun aangename omgang konden voortzetten. Wanneer zij elkaar ontmoeten, praten zij, dat spreekt vanzelf, over de spoorweg. Leopold Docq is er nog immer trots op spoorman te zijn, want een spoorman blijft altijd spoorman: na zijn pensionering wordt hij verder betaald door dezelfde patroon en blijft hij dezelfde sociale werken genieten; hij behoudt de geest van de spoormannen en blijft deelnemen in hun gevoelens van broederlijkheid en solidariteit.

M. Huys voelt zich gelukkig nu hij aan deze uitzonderlijke spoorman de felicitaties en wensen van al zijn werkmakers kan overmaken samen met hun spoorweggeschenk: een lampevoet met een kap waarop een kunstenaar van bij ons vier herinneringen uit het vlijtige leven van Leopold Docq heeft geschilderd. De eerste is een beeld van het oude locomotievendepot van Schaarbeek, waaraan de honderdjarige gedurende 30 jaar verbonden was; de tweede herinnert hem aan de viaduct van Herbeumont, dat prachtige kunstwerk waarover hij zo vaak zijn trein liet rijden; de twee andere stellen elk een type van oude locomotief voor: het type 32 dat hij lange tijd bestuurde en het type 36 waarop hij zijn loopbaan beëindigde.

De honderdjarige aanvaardt dit geschenk met een zichtbare ontroering die nog toeneemt wanneer M. Huys hem in ons aller naam omhelst.